

Priznanje za promicanje mirotvorstva, nenasilja i ljudskih prava „Krunoslav Sukić“ 2017

Jadranka Brnčić

Pozdravljam sve prisutne.

Poštovani i dragi organizatori, hvala vam što ste nam ovim priznanjem iskazali povjerenje. Posebice mi je drago što ono nosi ime Krunoslava Sukića, samozatajnog i predanog poslužitelja najdubljih ljudskih istina. U Katoličkoj crkvi, kojoj pripadamo, takvi ljudi nemaju još svoj javni glas. Ovo priznanje stoga je priznanje i poticaj svima njima.

U Crkvi uvelike prevladavaju nacionalistička i moralistička vizija svijeta, vizije u kakvima teško da ima mjesta za dijalog, aktivno nenasilje i ljudska prava. Ljudi koji ističu kršćanske vrijednosti i koji su zauzeli javni prostor pretendiraju biti savjest društva, to možda bivaju tek u usko shvaćenom području morala što bi ga, u pluralističkom i sekularnom društvu, htjeli nametnuti svima. Stječe se dojam da im je bog ponajprije nacija, odnosno da prije nastoje nametnuti svoje viđenje povijesti, nego što se zalažu za pročišćeno povijesno pamćenje u kakvom je tek moguće suočiti se s istinom o sebi samima, a onda i praštati i sebi i drugima. Odnos prema ratu, njegovu ishodištu i nasljeđu, može jedino biti s pozicije žrtava, ma kojem narodu ili religiji pripadali.

Ovo priznanje nas osnažuje u djelovanju i u javnom izražavanju neslaganja s porukama kakve su u suprotnosti s Evanđeljem, odnosno potiču da živimo sukladno Isusovim porukama povjerenja, slobode, pravednosti i ljubavi te učimo kako ih uvoditi i u javni prostor.

Hvala vam svima koji upisujete svoj prinos u takvu povijest nade.

Jadranka Brnčić

Osijek, 7. prosinca 2017.

Priznanje za promicanje mirotvorstva, nenasilja i ljudskih prava „Krunoslav Sukić“ 2017

Vesna Zovkić, Isusova mala sestra

Zahvaljujem na priznanju i čestitam osječkim mirovnjacima 25. godišnjicu

Da, digle smo, digla sam svoj glas protiv zloupotrebe liturgijskog i medijskog prostora, ali to je istovremeno bio i moj glas za naviještanje Isusove poruke i želja da joj kao Crkva ostanemo vjerni.

Biskup Antun Skvorčević nedavno je jasno opisao situaciju : « Verbalna ratobornost na javnoj sceni kod nas prostor je u kojem zlo vrti svoje kolo, a mržnja brusi zube, vodi u sljepilo, truje sadašnjost i krade budućnost. Potrebni su nam ljudi velika duha, dalekovidni proroci koji odbacuju nasilje, praštanjem proširuju prostore slobode od zla, svjedoče vjeru u pobjedu ljubavi, te pamte prošlost očišćenu od mržnje ».

I nastavlja : « Kako se založiti da dokinemo podjele te ne budemo jedni protiv drugih, nego jedni s drugima ili još bolje, jedni za druge »? (kraj citata)

Ne vidim kako se založiti ako ne tako da se svako od nas trudi da « postane ona promjena koju želimo vidjeti u svijetu ». Drugim riječima, da radimo na sebi, najprije radi nas samih, a i radi toga što « suvremeni čovjek radije sluša svjedoke nego učitelje, a ako ih i sluša, sluša ih zato što su svjedoci ». (Papa Pavao VI)

U trenutku svoje smrti Mahatma Gandhi imao je u svojoj sobi sliku uskrslog Krista i ispod nje napisano "On je naš mir" ... "On koji je srušio zid neprijateljstva » (Poslanica Efežanima)

Prihvatanje Kristova mira postaje poziv da se ide u susret drugom čovjeku, tko god on bio... Zato je razumljivo da očekujemo da Crkva ispunja svoje poslanje, da bude « znak i orudje pomirenja », da riječi naših pastira budu melem našim ranama i poziv na obraćenje bez kojeg nema pomirenja.

Naravno da svatko od nas ima isto poslanje, dijelimo istu vjerničku i građansku odgovornost. I ako vjerujemo da je Bog ljubav, nemoguće je ljubiti Boga, a da ne ljubimo ljude.

Zajedno s papom Franjom želimo Crkvu koja je sa siromašnima i za siromašne, Crkvu koja je blizu osobama koje trpe marginalizaciju, oskudicu, isključenost.

Mala sestra Magdalena, naša utemeljiteljica, u svojoj oporuci nam kaže: « Nijednu rasu, nijedan narod, nijedno ljudsko biće tvoje srce ne smije isključiti, bilo ono iz najudaljenijih krajeva ili pak iz posve zatvorene i neprijateljske sredine. » Isto tako nam je govorila : " Prije nego redovnica, budi čovjek u punom smislu i ljepoti te riječi".

Možda bi se za nas moglo reći : prije nego vjernici ili ateisti; lijevi ili desni; Hrvati, Srbi ili Bošnjaci... budimo ljudi u punom smislu i ljepoti te riječi.

"Budimo jedni s drugima, jedni za druge."

Priznanje za promicanje mirotvorstva, nenasilja i ljudskih prava „Krunoslav Sukić“ 2017

Ana Raffai: zahvala za Priznanje

Dragi/e gošće i gosti, cijenjeni suradnice i suradnici Centra za Mir Osijek, cijenjeni Odbore mirovne Nagrade „Krunoslav Sukić“,

Odabir Vesne, Jadranke i mene za ovogodišnje Priznanje za promicanje mirotvorstva, nenasilja i ljudskih prava „Krunoslav Sukić“ me iznenadio, točnije, zbunjena sam. Što ne znači da mi nije drago. Naprotiv, pravo ste me obradovali. Umorna sam, čini mi se kao da se tempo aktivnosti, u kojima sam uključena, povećava obrnuto proporcionalno mojim fizičkim i duhovnim snagama. Cunami populizma i retardiranja u predljudskopravaška vremena me podosta iscrpljuje. Hoću reći, Vaše priznanje za mene dolazi u pravi čas.

U pravi čas da obnovim vjeru u smislenost nenasilnih praksi – da usprkos svemu ima smisla u surovim vremenima odupirati se napasti da i sami postajemo surovi. Vaše priznanje me podsjeća da ne zaboravim kako nismo same kada govorimo u svoje ime. Ima očiju koje vide, srдца koja razumiju, ušiju koja čuju i cijene vrijednosti za koje pomislimo da nestaju.

Motivirala me na javni govor – javni prigovor moja savjest, onaj moralni nemir koji je naš saveznik. Tog saveznika vrijedi poslušati i nemir pretočiti u konstruktivan otpor. Kao vjernice i vjernici nismo osuđeni biti taoci svoje vjernosti Crkvi i svoje ljubavi prema domovini. Nego iz ljubavi prema Crkvi dignimo glas ondje gdje primijetimo da se javni prostor zagađuje parareligijskim ideologijama. U ime vjere smo odgovorni za pravednost. Odgovorni smo za slobodu svake osobe, konačno odgovorni smo zbog toga što znamo da ideološki konstrukti populizma i nacionalizma nisu u skladu s evanđeoskom porukom. Jer znamo, nemamo izliku za šutnju.

Kada kažem da sam vjernica, za mene to znači da se legitimiram kroz svoju povezanost s Bogom, a Bog je jedan: nema dva boga, jednog boga nacije, a drugog boga ljubavi. Ona/j samo jedan Bog o sebi kaže da je otac/majka svih ljudi i da su svi ljudi miljenici Božji. Ne kaže da su samo njegovi, „upisani“ miljenici, k'o biva tko je kršten, a tko nije, sam si je kriv. Nego svi ljudi stoje u istom dostojanstvu i istoj pažnji pred Bogom. Prevedeno u suvremeni politički jezik, vjera u Boga kako ga poznajem prema Evanđelju, u skladu je s političkim sustavom koji podržava ravnopravnost svih ljudi. Zalaganje za ljudska prava svakog građanina i građanke je u skladu s Bogom koji je angažiran za svakog čovjeka. Želim vidjeti angažman za radikalnu ravnopravnost svih ljudi kao obilježje vjernika. Da radikalna ravnopravnost nije sama po sebi razumljiva, potvrđuju svakodnevna šikaniranja onih koji imaju hrabrosti dosljedno tražiti pravednost, za svakoga i u svakoj prilici. Sve drugo, sve što dostojanstvo doduše priznaje ali brzo poprati onom *ALI rečenicom* koja to priznanje odmah i anulira je nemušt pokušaj da se prikrije pasivizirana savjest.

Zagovaram nenasilni otpor jer je nenasilje način kako možemo, svaki i svaka ispunjeno živjeti pa i kada izvanjske okolnosti tomu ne idu u prilog. Vjera u mogućnost promjene i sloboda od straha najjače su oruđe nenasilja posebno u vremenima zatrovanima netrpeljivostima i mržnjom koji nas danas plaše. Navodno je M.L.King rekao da se u noći, kada je nebo sasvim tamno, bolje može vidjeti sjaj zvijezda. Iz tog kuta gledano, sva nasilja protiv kojih dižemo glas su poticaj da još sjajnije svijetlimo miroljubivom dobroćudnošću. Može se desiti da svojim primjerom potaknemo još nekoga u svojoj okolini da nenasilno djeluje: korak po korak, a to znači postepeno, uporno, promišljeno i dugoročno. U aktualnoj džungli društvenih sukoba možemo znati svaki put na koje mjesto spustiti stopalo i koračati dalje. Tako utiremo put drugačijem svijetu koji jest moguć makar se strukturalno nasilni sustavi trudili da tu mogućnost zaboravimo. Imamo časnu dužnost i priliku doprinositi svojim djelovanjem ostvarivanju tog veličanstvenog, drugačijeg svijeta. Ne propustimo tu priliku!

Osijek, 7. prosinca 2017.

Ana Raffai